

[Lorentzen.]

det 370 mill. kr., i 1952 490,5 mill. kr., i 1953 585,2 mill. kr. og i 1954 302 mill. kr. Jeg er naturligvis klar over, at når tilsagnsbeløbet i 1954 var så lavt, skyldes det først og fremmest, at dette år i høj grad var påvirket af usikkerheden med hensyn til den nye boligstøttelov. Jeg må måske have lov til at indskyde, at der i året 1954 af statskassen blev udbetalt lån på 600 mill. kr.

Må jeg også have lov til at nævne, at jeg er glad for ikke at have tiltrådt bemærkningerne til ændringsforslagene, også for så vidt angår begrundelsen for reduktionen af tilsagnsbeløbene, for læser man denne begrundelse, må man sige, at den falder meget nær sammen med de betragtninger, der blev gjort gældende af den ærede ordfører for udvalget. Men jeg troede, at det centrale i sagen var — det nævnes ganske vist ikke i bemærkningerne — at staten måtte erkende, at de økonomiske vilkår her i landet krævede en reduktion. Anderledes har jeg i alt fald ikke forstået det.

Vi bliver imidlertid også nødt til fra denne talerstol at vejlede befolkningen og sige, at de tal, der står i ændringsforslaget til § 1, selv med eventuelt 20 pct.s tillæg, ikke giver nogen rigtig forestilling om, hvor mange penge der i virkeligheden er i dette lovforslag, idet der ikke nævnes noget om, hvad ydelserne udover lånene kan ventes at ville koste staten, sådanne ydelser som driftstilskud, børnetilskud, tilsagn om tilskud efter forskellige andre paragraffer og visse lempelser i renteydelsen, som stadig består.

Forud for vedtagelsen af loven af 6. oktober 1954 førte vi her i tinget en stor diskussion om m²-tilskuddet. Vi hævdede fra vor side, at efter lovforslaget, som det forelå dengang, skulle dette tilskud principielt betales i hele låneperioden, som var på 40 år, og at det reelle forhold var dette, at staten betalte sine egne lån tilbage og derved gav debitorerne, ikke mindst de sociale boligselskaber, en betydelig kapitalopsparing. Jeg tør ikke hævde, at det er vor kritik, der har båret frugt, men jeg er ikke i tvivl om, at det er en lignende kritik, fremsat måske af andre, der f. eks. har bevæget det radikale venstre til at kræve en ændring af m²-tilskuddets størrelse og varighed.

Jeg venter ikke, at man fra nogen side

står op og fra denne talerstol erkender, at det, mit parti sagde ved den lejlighed, har haft nogen indflydelse. Jeg venter heller ikke, at man siger, at det i virkeligheden var en fejltagelse, man lavede ved i 6. oktober-loven at give et tilskud af en sådan størrelse, at staten betaler hver øre tilbage af sine egne lån og derved skaber en mægtig kapitalopsparing bl. a. i de sociale boligselskaber. Det venter jeg ikke, men kendsgerningerne taler jo for, at denne tale trods alt har vundet gehør ude i befolkningen, også i den del af befolkningen, der særlig interesserer sig for økonomiske spørgsmål. Nu foreslås det at nedsætte m²-tilskuddet for socialt byggeri fra de 14 kr., som det var efter 6. oktober-loven, til 11 kr., og de 10 kr. til det private byggeri foreslås nedsat til 8 kr. Men det sker med den motivering, at dette ikke nødvendiggør en højere husleje, idet man ikke kræver afdrag på lånet, som er gjort afdragsfrit i hele den periode, i hvilken tilskuddet ydes. Svagheden ved dette ændringsforslag ligger i den overgang, som indtræder, i det øjeblik tilskuddet bortfalder og man skal begynde at svare afdrag på statslånet. Denne overgang vil efter vor opfattelse blive så vanskelig, at ordningen før eller senere vil bryde sammen, forudsat at der ikke sker katastrofale ændringer i prisniveauet. Den tid den sorg, vil nogle af forslagsstillerne sige; men ca. 15 år er jo ikke noget langt spænd af tid i en stats liv, selvom mange af os ikke lever så længe. Vi må endvidere huske, at rentestørrelsen på statslånene bestemmes af rentens størrelse på det tidspunkt, da tilsagn om lån gives, således at de, der får tilsagn om lån til den nuværende høje rente, ingen glæde får af at vide, at for hvert rentefald på 1/2 pct. kan m²-tilskuddet nedsættes med ca. 2 kr. 25 øre pr. m².

Vi har naturligvis med tilfredshed noteret, at ændringsforslaget til § 55 ikke følger lovforslaget med hensyn til at slette forskellen på børnetilskuddet til lejligheder, der er taget i brug før og efter 1. januar 1950, men vi er noget betænkelige ved, at de maksimumsbeløb, der hidtil har været gældende, nu er blevet forhøjet.

På et andet punkt synes jeg imidlertid, at ændringsforslagene indeholder en udvidelse vedrørende statens tilsvær i forhold til lovforslaget. Det er tilfældet med ændrings-